

Aroma van liefde, bouquet van verleiding

Mijn lief is een knoflookgebruiker. 't Is gezond, beweert hij. Elke dag een paar teentjes rauwe knoflook schijnt overal goed voor te zijn. Goed voor hart- en bloedvaten, goed voor het cholesterolgehalte, goed voor de potentie en de libido, goed voor de mens. Mijn lief is heilig overtuigd van alle voordelen die de knoflook biedt, dus hakt hij elke morgen enkele teentjes fijn en belegt zijn boterham er mee. Dat het kruid een wel heel indringend aroma heeft dat door de meeste mensen nou niet direct als aangenaam wordt ervaren, neemt hij maar voor lief. Was het in het begin alleen zijn adem die naar knoflook rook, nu zit de geur in zijn hele lichaam en ruik ik hem al van verre aankomen. Ik vraag me dan ook wel eens af: wat moet ik nu met zo'n opmerking als 'niets ruikt lekkerder dan je geliefde'.

Het is vrijdagavond. Ik stap in een stampvolle trein. De vrouw naast me is duidelijk een rookster en achter me staat een jochie een frikadel speciaal naar binnen te werken. Verder ruikt het er naar zwetende lijven, natgeregende jassen en overdadige eau de toilettes; het gebruikelijke geurenpalet van de avondspits.

Dan stapt hij binnen. Een aantrekkelijke veertiger, warrige haardos, nonchalant openvallend leren jasje. Onze blikken raken elkaar even en ik voel mijn neusvleugels kriebelen. Alle geurtjes in de coupé worden overstemd door iets dat me lijkt te bedwelmen. Ik ruik iets houtachtigs, het lijkt me sandelhout. Er hangt ook iets kruidigs in de lucht, dat ik even later als kardemon herken. Kaneel en amber kietelen mijn neus. Een honigzoete zweem met een vleugje citroengras zweeft voorbij. Genietend sluit ik mijn ogen. Als ik ze weer open doe zie ik dat hij, weliswaar noodgedwongen, wel heel dicht tegen me aan staat. Ik voel zijn hart kloppen. Mijn ademhaling neemt haast automatisch het ritme van zijn hartslag aan. Zijn zinnenprikkelende geur omarmt mijn geest. Het maakt een diep verlangen in me wakker. Warme gevoelens stijgen op, terwijl ik weg lijk te zinken in een diepe zwoele zee. Puur genot, dat via mijn vingers naar mijn tenen siddert, doet me mezelf verliezen. Iets dat sterker is dan ik wil het lot tarten, wil provoceren, wil uitlokken.

Ik krijg zin in iets lekkers, iets zoets. Het lukt me mijn rugtas omhoog te hijsen en open te maken. Ik vis een doosje helderrode, rijpe aardbeien uit mijn tas en neem er één uit. Mijn lippen maken een soepele draaibeweging om het vruchtje. Ik neem een hap en zoet sap bevochtigt mijn mond. Terwijl ik even genietend met mijn tong langs mijn lippen lik, kijk ik uitdagend naar hem op. Mijn ogen vangen de zijne. Hij lijkt me als gebiologeerd op te nemen. Zijn pupillen zijn groot en donker, gevaarlijk, als van een roofdier dat zijn prooi begluurt. Ik voel me naakt onder zijn blik, uitgekled door zijn ogen. Ik voel me onderdanig, maar ook superieur. Ik voel me verlegen, mooi, aantrekkelijk, sensueel verleidelijk. Ik wil me verstoppen, door de grond zakken, ik wil in zijn armen kruipen, met hem versmelten. Ik neem nog een aardbei, terwijl ik met mijn ogen zijn lijf aftast. Mijn traag kauwende kaken en mijn sappige lippen lijken hem op te winden. Het bezorgt mij een heerlijk gevoel van macht.

Ineens neemt onzekerheid de overhand. Mijn hand begint te trillen en het doosje dreigt te kantelen. Plotseling voel ik zijn hand om mijn pols. Zijn grip is stevig, dwingend haast. Er vallen een paar aardbeien uit het doosje, als hij het

rechttop zet in mijn hand. Hij vangt er één op en likt met zijn tong langs de rode vrucht. Hij blijft me aankijken, schaamteloos nu. "Lekker," fluistert hij in mijn oor. Zijn hese stem bezorgt me rillingen over mijn hele lijf. "Wil jij ook?" vraag ik hem, met een lichte trilling in mijn stem. Even denk ik, hoop ik, dat hij mij verkeerd begrijpt. Mijn geest heeft alle realiteitszin verloren en mijn lichaam reageert instinctief, dierlijk haast op de signalen die dit magistrale mannetjesdier lijkt af te geven. Ik houd het doosje voor zijn neus, hij pakt er één, daarna pak ik weer. Samen eten we de rest van de aardbeien op, ons nauwelijks meer bewust van de omgeving. Hij hapt zelfbewust, ik gretig, terwijl we elkaar aan blijven kijken, elkaar met onze ogen verslinden. We spelen het spel van verleiding, van passie en dierlijke wellust, opgewekt door de feromonen, verbloemd door een verlokkelijk mannelijk aroma.

"Dames en heren, we naderen station Arnhem, het eindpunt van deze trein. Deze trein rijdt niet verder. Denkt u bij het uitstappen aan uw bagage." De nuchtere stem van de conducteur brengt me terug in de realiteit. We stappen tegelijk uit de trein en zijn arm raakt even de mijne. "Sorry," glimlacht hij. Ik bloos. Hij knipoogt en verdwijnt tussen de menigte op het perron. Verdwaasd staar ik hem na, hij kijkt niet meer om. Het duurt een paar minuten, voordat mijn hormonen hun balans hebben teruggevonden. Ontnuchterd onderneem ik de reis naar huis.

Mijn lief doet de deur voor me open en neemt me in zijn armen. Mijn neus moet even wennen aan dat typisch zwavelachtige luchtje dat om mijn knoflooketende mannetje hangt. Ik neem het maar op de koop toe. Echte liefde is niet alleen blind, maar knijpt blijkbaar ook een neusje dicht. Ik kijk hem aan en glimlach om de herinnering aan mijn kortstondig, dwaas avontuur. "Wat is er?" vraagt hij. "Niets," fluister ik in zijn oor, "ik hou gewoon van je."